

Kugalskapen og gullkalven

Dansen om gullkalven har farlige følger. Et moderne eksempel er kugalskapen. Vi avliver skrapesyke sauer og bruker dem til kufør, for fortjenestens skyld. Så er det kuenes tur til å avlives og menneskenes tur til å angre. Vi kan selv bli smittet.

Norges dans rundt gullkalven går stadig fortere. "I dette samfunnet er næringslivsvurderinger blitt den nye teologi," skriver Dagbladets Gudleiv Forr. Markeds- og Mediainstituttet (MMI) viser at vi er blitt mer egoistiske, mer uvillige til å dele, og legger mere vekt på lønnen enn på innholdet i jobben.

• **Antekstoppkjøret gir grunn til ettertanke.** Gylne fallskjermer og lederlønner fører an, og alle gruppers kravstorhet følger opp. Vi kan komme til å ligge dårlig an i konkurransen med lavtlønnede og fremadstormende millioner i Sørøst-Asia.

Kulturhistorikeren Kenneth Clark peker på at en sivilisasjon trenger et sentrum for å overleve. Det sekulariserte og pluralistiske Vesten er ifølge Clark uten sentrum. Men er det riktig? Har ikke Vesten for lengst funnet et nytt sentrum, nemlig økonomien og pengene? Spørsmålet er hvor det fører hen.

Vi har det godt i Norge, og det er all grunn til å danse. Men det må være rundt noe annet enn gullkalven. "Å sette mennesker foran ting!" er et gammelt MRA fyndord. Det er en beslutning som alle kan ta. Den vil få øyeblikkelige virkninger i familielivet, i bedriftene, i politikernes prioriteringer og i holdningen til andres nød.

*

I sommer feires 50-års jubiléet for Moralsk Opprustnings internasjonale møtested i Caux, Sveits. Møtene der har inspirert tusenvis av enkeltmennesker til å ta et oppgjør med seg selv og sitt eget verdigrunnlag. Noen har fått impulser gjennom møtet med folk fra andre kulturer med andre materielle kår. Noen har fått håp ved å høre fra familier som har ryddet opp i motsetninger istedenfor å gå fra hverandre. Og noen har funnet tro på en Gud som bryr seg om dem og har gitt dem et nytt sentrum i livet.

De har gått ut i samfunnet med nye verdier og prioriteter. Som belønning har de opplevet at mellommenneskelige forhold basert på gjensidig ansvar og omsorg gir en glede som gjør materiell vinning til et annenrangs spørsmål.

Vårt samfunn kommer til å fortsette å sirkle om gullkalven til denne gleden blir opplevet virkelighet.

JJW

Russland: Velge å tilgi?

Verden venter med spenning på utfallet av presidentvalget i Russland 16. juni, hvis det blir noe valg. Leif Hovelsen, Oslo, som er heltidsarbeider i MRA, og en amerikansk kollega besøkte nylig Moskva. Et 20 minutters TV-intervju med dem ble sendt i beste sendetid 11. mai over hele Russland. Her er Hovelsens rapport fra Moskva-besøket:

Så mye var annerledes denne gangen, det fjortende besøket i Russland siden 1990. Før tok det alltid tid å komme i gang, få gjort avtaler, treffe venner. Denne gangen var det vennene som ringte oss - men det tar tid å besøke folk! En dag var vi f. eks. til frokost hos en journalist, til middag hos en professor, og til aftens hos en tidligere "Nomenklatura-familie". Det tok godt over seks timer av dagen å nå frem til disse vennene!

Vi ble invitert til et møte som noen moskovitter hadde kalt sammen for å diskutere MRA's arbeid i Russland. 17 var tilstede og de fleste hadde vært i Caux. Foruten Caux's 50-årsjubiléum, var de opptatt av å få trykket de rette publikasjoner om Moralsk Opprustning for Russland. De hadde studert en rekke bøker og kom frem til at de ville gi ut på russisk forkortede versjoner av professor Spoerri's "Stillhetens dynamikk" og av Hovelsens "All verden venter", i en samlet utgave med en innledning av professor Pomerants, en av Russlands mest leste kulturskribenter. De satser på et førsteopplag på 5000.

Tatt på sengen

Møtet fant sted i et av Russlands kjente institutter. Til vår overraskelse var også TV møtt frem med lyskastere og alt. En MRA-engasjert journalist mente at MRA bør bli bedre kjent i Russland og dermed hadde han invitert de nasjonale TV-nettverkene til å komme. TV-intervjueren viste seg å være en av de mest populære i Russland og samtidig redaktør i avisen Izvestia. Han gjorde et dypt inntrykk på oss. "Er det mulig å tilgi sine fiender," spurte han, og føyde til: "Dette er det viktigste spørsmål i Russland i dag."

Det ble et bevegende gjensyn med menneskerettsforkjemperen Sergei Kovaliov, som bare noen uker før hadde mottatt Sakharovs Frihetspris i Oslo og vært gjest i MRA's hus.

Vi kan vanskelig forstå omfanget av russernes lidelser og hva de må gjennomleve av tilgivelse, anger og fornyelse for å kunne møte fremtiden. Jeg minnes noen ord av professor Pomerants: "Uten en åndelig forvandling og et moralsk lederskap vil det russiske demokrati ikke kunne bli rotfestet. Erfaringene fra Caux forteller oss at vi må begynne med oss selv og vår egen sjel."

Forts. side 2

Sør-Afrika: Oppreisning uten hevn

Den første internasjonale MRA-konferansen i Sør-Afrika etter at demokratiet ble innført, ble holdt i Bloemfontein i påsken. 250 mennesker deltok, blant dem gjester fra 24 land.

'Å lege fortiden' var naturlig nok det temaet som vakte størst interesse. Konferansen fant sted samtidig med at Sannhets- og forsonings-kommisjonen åpnet sine høringer. Den er ledet av erkebiskop Desmond Tutu og har som oppgave å fremskaffe en oversikt over omfanget av brudd på menneskerettighetene i Sør-Afrika i årene 1960 til 1993. Så langt råd, skal den gi oppreisning til dem som led urett, og gi amnesti i enkelte særtilfeller.

Opprettelsen av kommisjonen har utløst en omfattende debatt. "Mange spør hvorfor vi ikke kan lukke bøkene fra fortiden," sa professor Piet Meiring, medlem av kommisjonen, i en tale på konferansen. "Det må vi - men først må vi åpne dem. Vi må vite hva de sier." Og han fortsatte: "Det er behov for forståelse, ikke hevn; for oppreisning, ikke gjengjeldelse. Det er en vanskelig prosess som kan mislykkes, eller bringe legedom....Vi har behov for åndelig legedom og jeg håper Sannhets- og forsoningskommisjonen kan sette denne prosessen i gang."

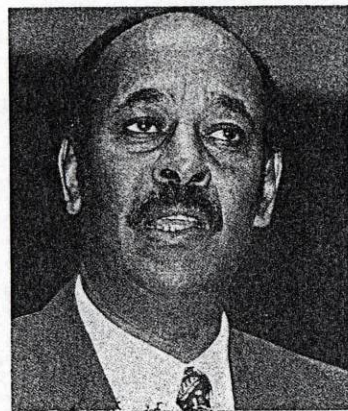
Temaet legedom ble også belyst av deltakere fra andre konfliktråder i Afrika. En arbeider for menneskerettigheter i Eritrea understreket hvilken rolle moralnormer og en forvandling i mennesker spilte da det etter tretti års krig ble fred mellom Eritrea og Etiopia.

Konferansen ble åpnet av statsministeren i Free State-provinsen, Patrick 'Terror' Lekota, som fremhevet behovet for å "leve moralske verdier uten kompromiss". Presse og radio dekket begivenheten gjennom artikler og intervjuer. Bl.a. ble fire av de tilreisende deltakerne intervjuet i den landsdekkende TV-kanalen. Den tidligere ordføreren i Richmond, USA, afrikansk-amerikaneren Walter Kenney, talte på et møte for 2000 mennesker i Soweto. ANC-veteranen Walter Sisulu mottok en delegasjon fra konferansen, blant dem deltakere fra Australia, Sudan, Nigeria og USA.

Russland.....

Hensikten med besøket i Moskva denne gangen var å få ordnet med en delegasjon til åpningen av 50-årsjubiléet. En gruppe på elleve reiser til de to første ukene av juli, ledet av professor Pomerants. De andre kommer fra den akademiske verden, industrien og pressen. I august kommer dommer Ernest Ametistov fra Den russiske forfatningsdomstolen og hans kone Olga, som er jus-professor. I slutten av juli vil Viacheslav Igrunov, som er medlem av Dumaen og en av lederne i det liberale partiet Yabloko, komme sammen med en delegasjon fra St. Petersburg, de baltiske land, Polen og Norden for å føre videre seminarene om "Forsoning og samarbeid rundt Østersjøen".

Den usedvanlige livshistorien til dr. Yusuf Omar Al Azhari, Somalias tidligere ambassadør i USA, var noe av det som gjorde sterkest inntrykk på deltakerne i Bloemfontein. Han ble også intervjuet av Johannesburg-avisen The Star. Som ung mann var han Somalias ambassadør i USA. Hans svigerfar var

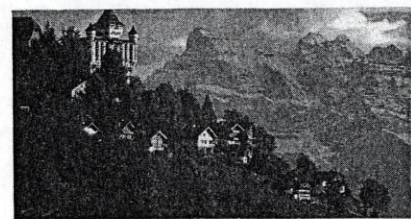
Dr. Yusuf Omar Al Azhari

Somalias statsminister og for en kort periode også president. "Jeg levde det søte liv og trodde det skulle fortsette uforstyrret," fortalte han. Så kom kuppet i 1971 og marxisten Mohamed Siad Barre kom til makten. Al-Azhari ble arrestert og sent til en omskoleringsleir. Etter å ha blitt 'rehabilitert' tjenestegjorde han i forskjellige stillinger og ble senere ambassadør i Nigeria. Da han kom tilbake til Somalia, ble han arrestert på nytt og satt seks år i enecelle, uten kontakt med omverdenen eller familien. Han ble torturert daglig, både fysisk og psykisk. I sin ytterste nød, da han var på dødens terskel, begynte han å be til Gud. Han husker ikke hvor mange timer bønnene varte, men den frigjorde ham fra hat og sinne. "Kjærlighet fylte mitt hjerte. Hatet fordampet. Det gikk opp for meg at jeg selv var ansvarlig p.g.a. mine tidligere handlinger."

Plutselig en dag fant Al-Azhari celledøren åpen. Han ble ført til Siad Barre. Presidenten lot som ingen ting var skjedd og ga ham tilbud om en ny stilling. Men Al-Azhari nektet. Like etter ble diktatoren Barre landsforvist til Nigeria. Al-Azhari oppsøkte ham der like før han døde. "Jeg fortalte ham at jeg var kommet for å tilgi ham for det han hadde gjort mot meg og min familie." Tårene rant ned over den gamle mannens kinn.

Al-Azhari, som er muslim, arbeider i dag for å bringe forsoning mellom de krigende klanene som er i ferd med å rive Somalia i stykker.

Fargerikt om Caux

Et 50-siders blad i farger med storslagne bilder av Caux og naturen omkring er nettopp kommet ut. Her møter en også menneskene som har gitt Caux liv gjennom de siste 50 årene, og får en samlet vurdering av hva Caux har betydd i mange nasjoners liv. Bladet er en slående introduksjon til Caux og kan bestilles fra MRA's kontor, Postboks 3018, Elisenberg, 0207 Oslo. Pris kr. 50,- pluss porto.

Etiske normer for internasjonal handel

Heidi von Weltzien Høivik var prorektor på Handelshøyskolen BI fra 1989 til 1994. Hun er nå førsteamanuensis og leder for det nye Senter for etikk og ledelse som hun startet på BI i 1995. Det undervises i etikk på en rekke "Management Programmer", som for eksempel "Strategisk Ledelse" og "Innkjøp og Logistikk". Handelshøyskolen BI er den første skandinaviske handelshøyskolen som har satset på opplæring i næringslivsetikk som en del av sitt tilbud til næringslivet og til avanserte studenter.

Von Weltzien Høivik har deltatt i Caux Round Table (CRT)-møter og aksjoner i København, Caux og i vår i USA. CRT er en gruppe fra industri og næringsliv i Japan, USA og Europa som møtes regelmessig i MRA's senter i Caux i Sveits. Ny Verden har stilt henne tre spørsmål om betydningen av disse møtene.

- Hva interesserte deg ved Caux Round Table?

For det første var det gruppens sammensetning og de målene man arbeidet for. Den ble stiftet i 1986 av toppsjefen i Philips Electronics, Frederik Philips, og Olivier Giscard d'Estaing, visepresident i INSEAD, den betydningsfulle handelshøyskolen i Frankrike. Målet var å søke etter løsninger i handelskonflikten mellom Japan, USA og Europa. Etter at Ryuzaburo Kaku, konsernsjef i Canon, Inc. ble aktiv medlem arbeidet man videre med nye oppgaver. Dagens gruppe har som mål å fokusere på det enorme ansvar som hviler på det nasjonale og internasjonale næringsliv i forhold til økende sosiale og økonomiske problemer i verden. Metoden man har valgt er å stimulere til dialog, samarbeid, åpenhet og vennskap som bygger på gjensidig respekt og etiske verdier.

Jeg ble positivt overrasket på mitt første møte, som fant sted i København i forbindelse med "United Nations Social Summit" våren 1995. CRT hadde nettopp gjort seg ferdig med et innholdsrikt dokument, "The Caux Round Table Principles for Business", og var invitert til å presentere disse på FN-konferansen. Dokumentet beskriver grunnleggende etiske standarder som det internasjonale næringsliv kan og bør måle seg med. Siden prinsippene er blitt til som et resultat av samarbeid mellom europeere, amerikanere og japanere, representerer de en unik forening av to kulturavhengige, men ikke nødvendigvis forskjellige idealer. Disse er "Kyosei" som på japansk betyr "å arbeide sammen for det felles beste" og "human dignity" eller menneskeverd slik vi betegner det i vår vestlige verden. Gruppen har ikke bare idealene men også realisme og er seg meget bevisst at det gjelder å vise vei gjennom handling.

- Du sa en gang at det gjelder å "walk the talk" eller å la idéene fra CRT få ben å gå på. Hva kan bidra til dette?

Etter min mening må hver og en begynne med seg selv. Ledelsen i bedriften bør begynne i egen organisasjon ved å sette disse prinsippene på dagsorden. De må dernest bevise gjennom handling og atferd at man mener det man sier. Undervisningsinstitusjoner, spesielt handelshøyskoler må fremme etisk bevissthet i forbindelse med de ulike fagene.

Forskning på etiske verdiers plass og betydning i organisasjoner viser ofte at det ikke mangler på forståelse av det som er riktig eller galt, men at menneskene selv har bygget barrierer og systemer som begrenser handlefriheten. Disse er laget av mennesker og kan fjernes av mennesker. Det som ofte mangler er moralsk mot og moralsk kraft. Vi kjenner til nok tilfeller av uetisk atferd. Avisene minner oss daglig om dette. Vi trenger flere eksempler som viser det motsatte, nemlig "etisk atferd" som "lønner seg" eller sågar er blitt et konkurransefortrinn. Vi kan dra mye lærdom av miljøbevegelsen som etterhvert har fått aksept for sitt budskap.

- Hva burde CRT prioritere i dag?

Dette er et meget vanskelig spørsmål som skal tas opp på neste møte. Utover de nasjonale oppgaver som de fleste medlemmer av CRT arbeider med i sin hverdag, ligger det store globale utfordringer på bordet. Jeg tenker på den raske teknologiske utviklingen som allerede i dag fører til samhandel uavhengig av nasjonale grenser, tid og avstand. I tillegg vil utstrakt bruk av teknologi føre til et todelt globalt samfunn, på den ene siden de som har kunnskap om bruken av teknologi og på den andre de som ikke har det. Det vil føre til nye former for "fattigdom" og diskriminering som igjen kan resultere i sosial og politisk uro. Videre ser jeg at man ennå ikke har tatt på alvor at folk med ulike kulturer må arbeide og leve sammen. Det er en enorm mangel på kunnskap og forståelse for andre kulturer og deres verdier. Og minst like viktig er spørsmålet om hvordan man best tilpasser arbeid til samfunnets, enkelt-individets og familiens behov snarere enn omvendt.

Mitt håp er at CRT kan sette noe av det ovennevnte på dagsordenen og utarbeide en handlingsplan.

Gamlehjem for nedslitte ord

Artikler av tegneren og skribenten

Einar Engebretsen,

samlet i bokform, med et utvalg av hans beste samfunnskritiske og underfundige tegninger.

En ideell og tankevekkende gavebok.

"Inneholder mere visdom enn mang en papirmurstein," skriver Victor Sparre i et forord.

Pris kr. 135,-. Kan bestilles fra MRA's kontor.

Blå skygge

Erik Egeland: *Blå skygge*

Verbum Forlag

Han avsluttet livet som seierherre i et kappløp med tiden. Boken som han uten omsvøp kalte sin siste ville han ha ut. Erik Egeland vant kappløpet med en hårsbredd. Knappt var "Blå skygge" på bokhandlerens disk før han hadde forlatt oss. For dem som kjente ham er det ikke lett å forson seg med at han er død. Han som alltid hadde vært årtier sprekere enn dåpsattesten tilsa?

"Med ett var du et dødsmerket menneske", skriver han. "Diagnosen kom som lyn fra klar himmel. Men du var ikke uforberedt. Tvert i mot var en beskjed endelig kommet som du hadde ventet på fra barndommen. Dødsbevisstheten ble bekreftet".

"Blå skygge" er ikke bare en beskrivelse av kampen mot kreftsykdommen. Boken handler om hvordan et rikt utrustet og mangfoldig menneske gjør seg klar for døden, trinn for trinn. Med total ærlighet tar forfatteren et overblikk over sitt liv og reflekterer over forholdet han som barn av sin tid har til de evige spørsmål.

Et søkende menneske var han uopphørlig. Han beskriver hva som ble en av de grunnleggende erfaringer i hans liv: en oppvekst under inntrykket av hva han kaller det store folkelige frafall fra kristendommen. Han trekker linjen tilbake til besteforeldrenes generasjon, der Bibelens verdensbilde var den ubestridte virkelighet, og så til foreldrene og deres krets, som sto på den andre siden av et tidsskifte og i stillhet hadde skrinlagt det meste av kirkens lære som foreldet. Mange vil gjenkjenne dette bruddet fra en generasjon til den neste i sin egen familiebakgrunn. For Erik ble det et påtrengende dilemma. Han var av dem som ikke var i stand til å slå seg til ro uten en hensikt og et formål med tilværelsen. Letingen etter besteforeldrenes tro, på tvers av sin egen moderne tvil, ble som å lete etter bruddstykkene av en bortkommen arv som i mellomtiden var spredd for alle vinder.

Han lette og fant med seerblikket, det som aldri opphørte å fascinere omgivelsene. Det var kunstneren i ham som så det andre ikke så, og var i stand til å uttrykke det i bilder og ordbilder, med den rammende friskhet og humor som bidro til at en alltid kom rikere fra en samtale med ham. Selv møtte jeg ham fremfor alt som pressemann, som kulturredaktør i Morgenbladet og senere som kollega. Under ham fikk en ung journalist oppleve hva som sjelden eller aldri i livet blir en forunt: Det inspirerte lederskap. Å arbeide for Erik Egeland var en fest. Det kunne skje at gnistene fra ham smittet over på oss. Jeg glemmer det ikke, for jeg er sikker på at jeg opplever ikke noe lignende igjen. Han ble en veileder og en oppmuntrende venn som preget sine medarbeidere for livet. Markedsandeler og siste skrik i salgsfremmende stoffkonsepter hørte vi riktignok ikke så mye om fra denne avislederen. For Erik Egeland var avisen et redskap til å forbedre verden, til å styrke leserens ånd, og til å spore opp den forsvunne arven som han aldri ga opp å søke etter.

Ulf Andenæs

Jubiléumsfond

Det var unge sveitsere som tok noen eventyrlige løft for å kjøpe et nedslitt gammelt hotell for 1,4 millioner sveitserfranc i 1946, og i løpet av ni uker sette det i stand for å ta i mot 500 gjester. Et bål av offer- og innsatsvilje gjorde det mulig. De gjorde det i takknemlighet fordi de slapp krigen på egen jord. De gjorde det i solidaritet med et sønderskutt Europa, og i lydlighet mot Guds ledelse.

Nå, 50 år senere, har vi sjansen til å ta noen skikkelige løft for Caux. Vi har grunn til å takke for vårt lands fred og fremgang. Vi har grunn til å vise solidaritet med et Øst-Europa i økonomisk og moralsk ruin, og med et sønderrevet Bosnia. Fremdeles trenges det store åndelige og økonomiske løft. Og de blir tatt. En minstepensjonist samlet inn kr. 12.000,- i anledning av sin 70-årsdag. Hun har sendt dem til Caux for å betale opphold for bosnere i sommer.

I Ny Verden nr. 1-96 står en notis om to damer som har startet en aksjon for å få 5000 mennesker verden rundt til å gi 1.000 sveitserfranc hver (ca. 5.250 kr.) til et driftsfond for Caux. Avkastningen av fondet skal brukes til drift og vedlikehold av Mountain House. Så nå kan vi være med å løfte i flokk. Store og små løft er velkomne; flere kan gå sammen om å ta en andel. Vi kan bidra til at mirakler fortsatt skjer.

ABB

Dalai Lama i Caux

14. juli holder Tibets Dalai Lama en jubiléumsforelesning i Caux med tittelen: "De åndelige kvaliteter som kan ruste oss for det 21. århundre." Det er Dalai Lamas tredje besøk i Caux.

Dagen før deltar han i et internasjonalt panel sammen med Heinrich Rusterholz, presidenten i de sveitsiske protestantiske kirkers fellelsråd, og Kardinal Franz König fra Wien. Deres tema er: "Menneskets åndelige natur og inspirasjonens vesen."

Også en annen mektig stemme fra den budhistiske verden kommer til å bli hørt i Caux i denne perioden - riktignok fra filmrørret: Mahas Ghosanandas stemme. Ghosananda er den kambodsjanske budhismens internasjonale patriark, og vinner av den norske Thorleif Rafto-prisen for hans forsoningsarbeid innen Kambodsjas.

"Det klare liv" er en 24-minutters videofilm om Ghosanandas budskap som er laget av et MRA film team. Ghosananda tror at et samfunns sunnhet står i et direkte forhold til det indre liv hos samfunnets borgere. Han arbeider for at hans landsmenn skal se forbindelsen mellom deres tradisjonelle verdier og dagens sosiale og politiske virkelighet. I 1994 kom han første gang for å delta i konferansene i Caux.

Filmen om ham hadde premiere i Phnom Penh, Kambodsjas hovedstad, den 10. mai. Avisen "The Cambodia Daily" rapporterte at 800 fylte Chaktomuk Teatret til premieren, blant dem landets utenriks- og religionsministre og 500 budhistiske munk og nonner.

Ledertrening i India

I India, med 920 millioner innbyggere verdens største demokrati, er valgene nettopp avsluttet. De ble en seier for BJP, et hinduistisk nasjonalistparti med anstrøk av fundamentalisme. Helt siden en hindu-fanatiker myrdet Mahatma Gandhi i 1948, har kampen stått om India som en sekulær stat med like rettigheter for alle uten hensyn til religion eller kaste. Det er i seg selv en triumf at landet har greid seg som en forenet nasjon og at stemmeseddelen fremdeles bestemmer hvem som skal lede.

På det økonomiske plan går det fremover. Bedrifter med avansert teknologi gjør erobringer på verdensmarkedet. Swissair's nye datastyrte billett- og administrasjonssystem er produsert i India, og vedlikeholdes fra India. En ny middelklasse holder på å vokse frem, selv om forskjellen på fattig og rik fremdeles vansirer det indiske samfunnet.

Gjennom de siste 25 årene har Moralsk Opprustningskonferanse- og treningssentrum i Panchgani i nærheten av Bombay spilt en rolle i denne utviklingen. Sentret kan huse over 200, og tusener fra industri, jordbruk, skoler og forvaltning har deltatt i senterets kurser. Et særpreg ved mange av kursene er at hele familier deltar sammen.

En oppsummering av begivenheter fra de to siste månedene gir et inntrykk av virksomheten:

* 55 lærere og skoleinspektører fra det nærliggende Poona-området kom til en konferanse om "Dagens skole - morgendagens samfunn". Rapporten fra tidligere skolekurs i Panchgani viser at deltakerne har brukt sin nye innsikt, og bl.a. lært hele klasser å lytte til sin "indre stemme" eller samvittighet.

* 95 arbeidere og bedriftsledere, mange av dem med ektefeller, deltok i et seminar om skapende lederskap. Seminaret ble gjennomført på tre språk, og ledet av to MRA-veteraner fra industri og fagbevegelse. På det siste møtet overrakte deltakerne en pengegave som de hadde samlet inn av takknemlighet for senterets virksomhet.

* 70 barn deltok i en leir om uteliv og naturvern organisert av en boktrykker fra Poona som i en periode arbeidet på heltid med MRA i Norge.

* 20 håndverkere fra 11 indiske delstater kom sammen til en "dialog mellom håndverkere". Indias håndverksstand spør seg hva de kan gjøre med at stadig flere verksteder må lukke fordi de unge ikke vil bære tradisjonene videre. En amerikansk designer som deltok i dialogen tilbød seg å markedsføre indiske håndverksprodukter i USA. Deltakerne ga også kurs for elever og lærere i omliggende skoler.

* 72 studenter fra Spicer Memorial College, rektor og flere av lærerkollegiet kom til en retreat om "Personlig forvandling og kollektive forandringer". Deres interesse var blitt vakt av et MRA-team som hadde hadde besøkt colleget.

* En katolsk prest som driver et nettverk av rehabiliteringssentre for narkomane, bragte 15 tyskere til et kurs om meditasjon.

Verden rundt

USA - Borgermester Kurt Schmoke i Baltimore undertegnet nylig et brev til 200 andre amerikanske borgere. I brevet oppfordrer han dem til å støtte oppropet "Gi samfunnet et hjerte", som har funnet bredt gjensvar i USA (se Ny Verden nr. 1-96). Oppropet ble lansert på en MRA-konferanse i Chicago i fjor høst.

AUSTRALIA - Et seks ukers kurs i "effektiv livsstil" er blitt avsluttet i Melbourne med 13 unge deltakere. Kurset arrangeres av Moralsk Opprustning annet hvert år i India og Australia og er til nå gjennomgått av 246 ungdommer fra 30 land. Etter seks uker på kurs drar deltakerne på feltarbeid og bor i familier i forskjellige byer. De møtte f.eks. representanter for Australias urbefolkning i deres hjemtrakter.

ENGLAND - MRA i Storbritannia lanserte i fjor et program som kalles "Et år med MRA i Storbritannia". Seks unge har vært i virksomhet på denne basis i vinter, holdt møter i skoler, arbeidet på MRA-publikasjoner og vært med på å gjennomføre kurs i flere øst-europeiske land. 8-10 nye medarbeidere kan tas inn fra høsten av.

JAPAN - "En internasjonal dialog om forsoning og kyosei" fant sted i hjertet av Tokyo 20. mai fra kl. 13 til 17. Det japanske MRA i samarbeid med bl.a. utenriksministeriet og avisen Japan Times sto som arrangører eller sponsorer. Kyosei betyr å leve og arbeide sammen for det felles beste. Formannen i den sveitsiske MRA-stiftelsen, Marcel Grandy, holdt ett av hovedinnleggene. Blant deltakerne i diskusjonen var Japans tidligere statsminister Tsutomu Hata.

COLOMBIA - "Den voksende MRA-gruppen som er dannet ved våre årlige besøk er som en familie for oss," skriver et hollandsk ektepar etter et nylig besøk. "I dette landet har narkotika-handel undergravd all politisk troverdighet. Så vi måtte arbeide hardt. I løpet av tre uker holdt vi 14 foredrag i forskjellige byer, i tillegg til tallrike mindre møter. I hovedstaden Bogota ble vi bedt om å tale til det kjente Centre of Colombian Studies om Moralsk Opprustning og internasjonal forsoning.

INTERNETT - MRA har nå fått en såkalt hjemmeside på World Wide Web. Enkelt og klart får man rede på hva MRA er, hvordan det fungerer og dets historie. Man kan også klikke på andre emner og få opp sider om Mountain House, den kommende jubiléumskonferansen i Caux, omtale av Frank Buchman, adresser for videre kontakt osv. Alt er enkelt uttrykt og gir et riktig bilde. Adressen er: <http://www.mra.org.uk>.

PARAGUAY - En MRA-gruppe er nettopp kommet tilbake fra en uke i Paraguay, et land som i dag har et ustabil demokrati etter år med strengt høyrediktatur. Gruppen var bl.a. invitert av en forening av forretningskvinner til Ciudad del Este, en by i jungelen på grensen til Brasil og Argentina. Byen ble grunnlagt for bare 38 år siden, men er i dag den tredje travleste økonomiske region i verden, like etter Hong Kong og Miami. I hovedstaden Asuncion ble gruppen intervjuet på TV og avisen Ultima Hora hadde en halv side med overskriften "Moralsk Opprustning kommer til Paraguay."

sakset

Hver av oss har bare fått ett liv, det er bokstavelig talt en eneste mulighet. Det er ikke alltid lett å vite hvordan vi best kan bruke det. Å bruke all sin tid til å skaffe seg ting, er en fattigslig utnyttelse av mulighetene. De varige verdiene ligger i det å utvikle vår personlighet, vår erfaring, finne frem til hva vi kan gi hverandre, hva vi kan være for hverandre i gjensidig utforskning og samvær. Da kan det være en fordel å ha ulikt utgangspunkt, ulik alder, ulik oppvekst, ulik kultur. Det er dette vi snakker om i verdien av det farverige fellesskap. Slike verdier kan man ikke leve av, sier materialistene. Nei, kanskje ikke. Men det er slike verdier man lever for.

Astrid Nøklebye Heiberg, Aftenposten, 8.5.96

Det som griper oss er det vi ikke helt forstår. Det er en tradisjon i vår kristendomsforståelse at alt skal forklares. Men som fersk Bibel-leser mener jeg: Det er fordi historien *ikke* går opp; det er fordi fortellingen *ikke* lar seg fange i matematiske formler - det er derfor den betar oss.

- Synes ikke du at det er litt underlig at du, fra den politisk radikale generasjonen, introduserer dette stoffet igjen?

- Kanskje, og noen vil si at dette er litt motebølge; at det er blitt in igjen. Jeg vil heller si: Det var ute noen år, et par ti-år i en totusen-årig historie: et øyeblikk i en hel sivilisasjons liv. Ellers har menneskene, og framfor alt kunsten, alltid hentet dyp inspirasjon fra Bibelen.

Skuespilleren Svein Tindberg i et intervju i Arbeiderbladet, 30.3.96

Vi så hvordan det gikk på åttitallet, da bankene skulle styre selv og statens representanter ble sparket ut av de styrende organer. Markedet fikk råde. Men markedet skaper ikke en felles samfunnsmoral og den felles ansvarsfølelsen vi trenger i dag. Markeder er uten sjel. Derfor gikk det også galt på 80-tallet.

Det kom sterk kritikk da staten i fjor tok ut 30 prosent i utbytte i DnB. Kanskje må vi tenke gjennom hvor mye staten skal ta ut. Staten skal være inne i bankene for å sikre ansvarlighet og langsiktighet, i stedet for kortsiktighet og grådighet. Da kan den ikke selv være grådig.

Thorbjørn Jagland, Arbeiderbladet, 9.3.96

Men min respekt går i stigende grad til mennesker og folkegrupper som har skjont at mennesket må ses i et miljø og i en sammenheng, der det ytre og det indre landskap er forbundet med tusen fine tråder, til buskmennene i Kalahariørkenen, som i tusener av år levde i total harmoni med naturen, der det eneste som forandret seg, var årstidene. Buskmennenes livsform ble kalt stereotyp og stillestående, den var dømt til å gå til grunne, men den hadde et budskap til oss, at en "sivilisasjon" som skiller menneskearten fra naturen og opphever mennesket til Gud, ikke kan overleve.

Redaktør Per Edgar Kokkvold, Arbeiderbladet, 30.3.96

Problemet er miljøet. Sosialt har det skjedd mye bra. Levealderen har steget i u-landene. Folk har det bedre enn foreldrene. Sult er sjelden....Kapitalismen klarer å produsere. Vi må tilføre den moral, og begrense den.

Erik Solheim, SV's leder, i "Folkevett" nr. 1 - 96

En indianer fra USA fortalte meg om en gruppe av vise personer i hans stamme som hadde én oppgave: å tenke på den sjuende generasjon.

Dag Hareide, Arbeiderbladet, 6.5.96

Jeg likte godt å bli konfirmert - klart jeg skulle det. Alle gikk for presten. Dessuten har jeg alltid hatt tro på noe, en kraft, kall det gjerne Gud, om enn ikke en gråhåret mann på en sky. Da jeg var liten ba jeg aftenbønn "Kjære Gud, la meg få en sykkel", og sånt. Og så takket jeg Gud hvis jeg fikk det av foreldrene mine. Jeg takker fortsatt, for jeg er ydmyk og glad for alt jeg har.

Sangerinnen Elisabeth Andreasson i VG, 18.5.96

De vel tre årene jeg har fått leve etter kjennelsen uheldelig kreft, har vært som en eneste lang isløsning.

Det betyr for meg å vinne styrke og klarhet i en kommunikasjon med en skjult, meningsbærende dimensjon i livet. Som ganske ung syntes jeg at en ateistisk marxisme hadde svar på alle spørsmål. Men en gang da jeg lå i dekning for tyskerne under krigen, slo denne tanke ned i meg: Det er like sannsynlig at Gud er til, som at Han ikke er til. Det slo en sprekke i min materialistiske livsanskuelse, og endret hele min livsorientering til denne dag. "Bank på og det skal lukkes opp for Eder" loves det i Skriften. Det er skjedd med meg. Jeg er blitt ledet inn i et universelt kjærlighetsrike.

Forfatteren Erik Egeland i Asker og Bærums Budstikke, 9.3.96

NY VERDEN vil fremme en forandring i både menneskers holdninger og i samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Kristi forvandlende kraft. Bladet beretter om et globalt arbeid som er åpent for alle, og om kampen mellom ondt og godt som pågår i ethvert menneske og folkeslag.

UTGIVER: Moralsk Opprustning, Postboks 3018, Elisenberg, 0207 Oslo.
Tlf. 22 55 94 30. Fax 22 44 85 04. Postgiro 0804.5125794. Bankgiro 6030.05.08831.

ANSVARLIGE: Bjørn Ole Austad og Jens J. Wilhelmsen.